

01 — Slikar i papir

Papir! Gomila uredno poređanih papira! Ima li šta lepše od sto šezdeset milimetara bacilima naseljene, hiljadama ruku ishvatanе lju-bičaste površine sa krupnim brojem petsto? Za mene trenutno ne!

Sedim u najboljem restoranu grada i grčevito stežem kofer. Žamor gostiju me iritira. Konobar prilazi da zapiše narudžbu.

— Kavijar! Donesite mi kavijar i šampanjac! — uz blago retar-dirani kez uzvrpoljeno govorim prvo što mi pada na pamet. -To jedu bogataši, zar ne?

Uniformisani mladić začuđeno podiže obrve.

— A ne! Šalim se ja malo mladi gospodine!

Valjda se nisam odao?! Da li me sumnjivo pogledao? Sluti li nešto?

— Gospodine?

Saberi se. Diši.

— Donesi mi molim te porciju kavijara i dobar šampanjac.

— Koju vrstu želite?

— Zar postoje vrste?

— Da gospodine. — profesionalno čuva prisebnost iako ga sa sigurnošću nerviram.

— Donesi neki po tvom izboru. Takođe i šampanjac koji misliš da je najbolji.— kolebanje mi se javlja u glasu.

— U redu gospodine. Želite li možda aperitiv?

— Aperitiv?

— Piće pre jela koje će Vam stimulisati apetit.

— A ne, ne hvala.

Nakon nekoliko minuta na stolu se nalazi jelo i flaša Dom Perignonja.

Zveket na ulaznim vratima me trže. Odrpani posetilac se čini

suvišan na elitnom mestu. Pikasovo delo „Stari gitarista“, nemarno okačeno pored čiviluka, pridodaje groteski. Prašnjavi kaput se vuče po podu, košulja visi iz sivih pantalona dok elegantni karirani šešir odu-
dara od celokupne slike. Prilazi mom stolu i seda bez pitanja.

— Šta kog...? — konačno progovaram.

— Kako te nije sramota?! — bez treptanja me gleda pravo u
oči.

— Ko ste Vi i šta želite od mene?

— Dobro ti znaš ko sam! Znaš i da znam šta si uradio!

Pogled mi pada na kofer.

— Da! Upravo to! Na koji nivo si pao prokletniče? Zar toliko
nisko? Šta bi ti rekao otac da te vidi sada?

— O čemu govorite gospodine?

— Nisam ti ja nikakav gospodin ološu jedan! Nije ni čudo što
te je ostavila žena!

Golicanje na vratu mi na momenat odvlači pažnju.

— Odakle Vi znate moju ženu?

Privlačim aktovku bliže sebi.

— Šta se praviš gluplji nego što jesi?

— Kako to mislite?

Golicanje postaje intenzivnije. Okrećem se i gledam pravo u
oči mladića. Da li nas je prisluškivao? O bože, da li i on zna? Lice mu
je nalik odrazu manipulisanog ogledala. Izdeformisan je. Krupne oči
kao iz japanskih crtača na glavi u obliku balona približavaju mi se.
Plaše me.

— Znojiš se, a? Jesi mnogo nervozan? Što ne zoveš konobara
da ti donese čašu Eviana? Sad si bogat čovek, zar ne?

Nadlanicom panično brišem čelo, dok me devojka za stolom
levo od moga čudno posmatra. Svi znaju! Ustajem. Čovek preko puta
mene me grubo grabi za ruku i vraća na stolicu.

— Sedi gluperdo, privlačiš više pažnje nego što želiš!

— Ali šta Vi to želite od mene?

— Ja? Hahahahahahaha

— Šta je smešno?

— Ti! Ti si smešan! Nesposobnjakoviću!

— Gospodine, molim Vas da me ne vređate.

Počinje da me iritira bahato ponašanje stranca.

— Ili ćeš uraditi šta?

— Molim?

— Pitao sam šta ćeš uraditi ako ne prestanem da te vređam?

— Napustiću restoran.

— A ma nemoj, pobeći ćeš? Isto kao što bežiš od svojih pro-

blema?

— Niste mi odgovorili odakle znate moju ženu?

— Kako odakle? Spavao sam sa njom godinama!

— Molim?

— Šta se stalno moliš, nisi u crkvi! Uostalom Maja i nije posebno dobra u krevetu.

Zaista joj zna ime?! Ali kako je moguće da je ovaj čovek spavao sa njom?

— Lažete!

— Misliš? A zašto bih to radio? Da bih bio sličniji tebi lopovu?

Žamor gostiju se utišao, gledaju nas, slušaju šta pričamo. Osećam nelagodu.

— Ja nisam lopov.

— A kako bi nazvao krađu sto hiljada evra iz fonda za humanitarnu pomoć?

— Odakle zn...?

— Odakle znam? Video sam te! Zato što si glupi, trapavi idiot! Izvaditi iz sefa toliki novac, znajući da nisi jedini koji poznaje šifru.

Posao direktora ti malo udario u glavu, a? Otac ti je ostavio firmu i pored toga što nemaš nikakvo školovanje. Nije želeo da postaneš pro-pali slikar. Bolesni umetnik. Nisi bio u stanju sopstvenu ženu da zado-voljiš, a i sekretarica se jebala sa tobom samo da bi dobila unapređe-nje u asistentkinju. Običan gubitnik, eto šta si ti!

— Prestanite!

— Ili šta?

Moram da ga učutkam, svi nas posmatraju. Uzimam flašu i jed-nim potezom je razbijam o stol. Skupa tečnost se proliva po purpur-nom tepihu, stvarajući fleku, a ja upirem polomljenim dnom u stranca.

Grohot se razlama u prostoriji. Grimase oko mene. Prostorija postaje manja. Disanje mi pada sve teže. Ubiću ga! Ubiću prokletnika!

Prislanjam mu staklo na obraz. Učutao je, podseća na kip.

— Sad ti više nije smešno, jel?

— Jeste!

Pokvareni kez.

Sečem ga po licu dok konobar pritrčava.

— Gospodine šta to radite? Zašto se povređujete? Prestanite sa tim!

Uzbuđeno pokušava da mi otme krhotinu iz ruke. Krv mi kaplje po odeći dok se izobličeno lice nepoznatog ponovo smeje u odrazu flaše.